

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ : ΠΥΡΗΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

για τη διαχείριση, την απώθηση και την εξόντωση των μεταναστών και μεταναστριών

Αυτό που συνδέει τις βόμβες, τις σφαίρες, το χυμένο αίμα στα εδάφη της Ανατολής και της Αφρικής με τις μεταναστευτικές πολιτικές των δυτικών κρατών, είναι αυτός ακριβώς ο πληθυσμός που εκτοπίστηκε και αντιμετωπίζεται πλέον είτε ως περιττό σώμα, είτε ως σώμα προς αξιοποίηση ως φτηνά εργατικά χέρια. Αυτό που συνδέει τους διακρατικούς ανταγωνισμούς και πολέμους με τη διαχείριση των ανθρώπων που μεταναστεύουν, είναι η διαρκής ανάγκη του καπιταλισμού να ανακυκλώνεται, να ανοίγει νέα πεδία παραγωγικότητας, και ταυτόχρονα να ελαττώνει το κόστος παραγωγής. Συμβαδίζοντας με τις ανάγκες του κεφαλαίου, οι κρατικές και παρακρατικές μηχανές πολέμου μοιράζουν τα εδάφη και καθυποτάσσουν τους πληθυσμούς. Συγκεκριμένα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση ακολουθείται ένας σκληρός συνοριακός πόλεμος με πολλούς νεκρούς, τόσο στη θάλασσα όσο και σε χερσαία εδάφη. Εντός της κάθε χώρας, και ειδικά όσων αποτελούν προμετωπίδες της Ε.Ε., όπως η Ελλάδα και η Ιταλία, καθοριστικό ρόλο στη διαχείριση των επιζώντων παίζουν τα κέντρα κράτησης. Ένα από αυτά είναι η Διεύθυνση Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη, η οποία συγκεκριμένα αποτελεί κεντρικό ρυθμιστή της διαχείρισης των μεταναστών/-τριών.

Μέχρι και σήμερα, η Πέτρου Ράλλη έχει γίνει κυρίως γνωστή ως ένα κέντρο κράτησης με φρικτές συνθήκες, ως ένα καθεστώς αορατότητας με έναν ισχυρό μηχανισμό καταστολής απέναντι στους αγώνες των μεταναστών/-τριών εντός της. Παρόλα αυτά, η Πέτρου Ράλλη δεν είναι μόνο μια φυλακή για ανθρώπους χωρίς χαρτιά.

Η Πέτρου Ράλλη, ως Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής, αποτελεί κομβικό σημείο στο σχεδιασμό και στην εφαρμογή της επίσημης μεταναστευτικής πολιτικής, καθώς σε συνεννόηση με την πολιτική εξουσία, εκδίδει εσωτερικές οδηγίες προς τα αστυνομικά τμήματα της Αττικής, καθορίζοντας έτσι την πρακτική της αστυνομίας απέναντι στους/στις μετανάστες /τριες και ευθυγραμμίζοντάς την με τις εκάστοτε πολιτικές επιδιώξεις.

Έτσι μπορεί να αυξομειώνει την ένταση του πολέμου εναντίων τους, καθορίζοντας την συχνότητα των ελέγχων και των πογκρόμ της αστυνομίας για «χαρτιά» και δίνοντας οδηγίες για το ποια χαρτιά θα θεωρηθούν «νόμιμα» κάθε περίοδο. Ταυτόχρονα αποφασίζει τον χρόνο εγκλεισμού και την κατανομή των μεταναστών/-τριών στα υπόλοιπα κέντρα κράτησης κυρίως της Αττικής, ενώ αποτελεί και πρότυπο διαχείρισης για αυτά.

Μία σημαντική δυνατότητα που έχει η Πέτρου Ράλλη είναι το να αποφασίζει ποιος και ποια από τον μεταναστευτικό πληθυσμό μπορεί να θεωρηθεί «κίνδυνος για την δημόσια τάξη και υγεία», με συνέπεια τον εγκλεισμό του/της σε στρατόπεδο κράτησης και την απειλή απέλασης. Η δυνατότητα αυτή μπορεί, και έχει ήδη, χρησιμοποιηθεί με δύο κυρίως τρόπους.

Αφενός ως δίκη φρονημάτων απέναντι σε αγωνιζόμενους/ες μετανάστες/τριες ή γενικά ανθρώπων χωρίς ελληνική ταυτότητα.

Αφετέρου ως εργαλείο αυξομείωσης της έντασης του πολέμου ενάντια στους/στις μετανάστες /τριες και εργαλείο διαχείρισης του μεταναστευτικού πληθυσμού, καθώς όπως και στο παρελθόν, εκτεταμένα κομμάτια του χαρακτηρίστηκαν ως «κίνδυνος για την δημόσια

τάξη», επιβάλλοντας τον τρόπο και τον περιορισμό της κυκλοφορίας των μεταναστών/τριών στη μητρόπολη, ακόμα κι αυτών που διέθεταν χαρτιά, υπό τον φόβο της σύλληψης.

Έτσι ένα ολόκληρο κομμάτι πληθυσμού εξαιρείται από το δικαστικό σύστημα, καθώς η αστυνομία είναι αυτή που αποφασίζει τον εγκλεισμό. Η μοναδική δυνατότητα της προσφυγής σε διοικητικό δικαστήριο αποτελεί μια φάρσα, καθώς η εξέταση της γίνεται μέσω φακέλου, και η απόρριψη σχεδόν σίγουρη.

Παράλληλα, η Πέτρου Ράλλη αποτελεί έναν από τους κύριους μηχανισμούς απόθησης μεταναστών/-τριών εκτός συνόρων. Το μοντέλο και οι συνθήκες που επικρατούν εντός της δεν έχουν να κάνουν με τον σωφρονισμό των κρατουμένων, ούτε και τόσο με την τιμωρία τους. Η εξαιρετικά δύσκολη δυνατότητα επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, το αόρατο κρύο ή ζέστη, η βρωμιά, το αηδιαστικό φαγητό, οι κοριοί, η έλλειψη ιατρικών υπηρεσιών, οι ασθένειες, οι ξυλοδαρμοί και τα βασανιστήρια έχουν να κάνουν ξεκάθαρα με τη σωματική και ψυχολογική τους εξόντωση, μέχρι το σημείο που ο/η μετανάστης/-τρια είτε πεθαίνει εκ των συνθηκών, είτε αυτοκτονεί, είτε υπογράφει την απέλασή του/της, την απόσυρσή του/της δηλαδή από τα ελλαδικά και ευρωπαϊκά εδάφη.

Αρνούμενες/-οι να ζήσουμε συνένοχες/-οι σε αυτόν τον αντιμεταναστευτικό πόλεμο, πράττουμε το ελάχιστο που θα μπορούσαμε: στεκόμαστε δίπλα σε κάθε έγκλειστη/-ο, βγάζουμε προς τα έξω τις φωνές και τα βιώματά τους, γνωστοποιούμε τις συνθήκες κράτησής τους, και ανοίγουμε ένα πολιτικό μέτωπο ενάντια στην απανθρωποποίησή τους.

Πέρα από τις δικές μας κινήσεις, οι έγκλειστες/-οι προβάλλουν τις δικές τους αντιστάσεις. Από τις συνεχείς διαμαρτυρίες (ακόμα και σε μορφή σοβαρών αυτοτραυματισμών), μέχρι τους καυγάδες με τους μπάτσους, την πυρπόληση του εσωτερικού της φυλακής, τις απεργίες πείνας, την πρόσφατη δραπέτευση, οι έγκλειστες/-οι μετανάστες/-τριες καταβάλλουν μεγάλες προσπάθειες για να στείλουν ένα μήνυμα στον έξω κόσμο σε σχέση με την ανάγκη τους να καταγγείλουν το καθεστώς εγκλεισμού τους και να διεκδικήσουν την απελευθέρωσή τους.

Στόχος των αγώνων μας είναι να πετύχουμε το μεγαλύτερο πολιτικό κόστος της ύπαρξης ενός τέτοιου μηχανισμού φέρνοντας στην επιφάνεια αθέατες πλευρές του Κράτους, ανοίγοντας ακόμα περισσότερες ρωγμές στο ανθρωπιστικό προσωπείο της πολιτικής εξουσίας, να προσπαθήσουμε να μετατοπίσουμε τον φόβο στη μεριά των διαχειριστών και εκτελεστικών οργάνων. Η ευθυγράμμιση των αγώνων εντός και εκτός των τειχών μπορεί να συμβάλλει στην αποσταθεροποίηση της μεταναστευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους και της ευρωπαϊκής ένωσης και να θέσει όρους για την απελευθέρωση όλων μας. Αγωνιζόμαστε για να κλείσει κάθε κέντρο κράτησης, για ένα κόσμο χωρίς σύνορα και κράτη.

Συντονισμός Συλλογικότητας και Ατόμων Ενάντια στα Κέντρα Κράτησης (ΣΣΑΕΚΚ)

Αναρχικές/Αντιεξουσιαστικές Συλλογικότητες

Συντρόφισσες, Σύντροφοι